

Cròniques d'a bord

Aquest dissabte , per ara era un dia normal d'estiu, vaig sortir de casa per passar una estona amb els amics. La mare em va dir que no m'allunyés molt , però no li vaig fer cas .

De sobte va començar a ploure, així que vaig decidir que tornaria a casa amb autobús i no podia trucar als pares perquè ja no em quedava bateria . Aleshores em vaig posar les mans a les butxaques i allí em vaig trobar un paper amb el número 5. De sobte, em vaig alçar del seient perquè pensava que l'autobús estava a punt de parar per poder anar a casa, però a l'aixecar-me del seient, vaig veure un altre paper amb el número 5. Era estrany, l'autobús es va passar la meva parada. Llavors, vaig començar a tocar el botó de parada i no va parar, així que vaig decidir parlar amb el conductor i li vaig preguntar desesperada per què no havia parat, i ell no em va escoltar i em va dir :

- "Això és per a tu", mentre m'apropava a la meva mà una carta .

Vaig anar a asseure'm al meu seient a llegir la carta. Hi posava:
"Hola, Anna, estàs a l'autobús dels viatges per tot el món, hauries d'haver fet cas a la teva mare, a mi em va passar el mateix.

Ara t'estaràs preguntant qui sóc i per què em sé el teu nom. Resulta que jo sóc l'avi que no vas poder conèixer. Quan era petit, vaig desobeir la meva mare i vaig aconseguir escapar de l'autobús, però no es pot escapar del destí. Així que quan em vaig assabentar del teu naixement, vaig agafar aquest autobús i des de fa dotze anys, estic atrapat en un dels cinc continents i no puc dir on estic. Tu estàs aquí perquè ets l'única que pot salvar-me. I recorda que no pots escapar del teu destí.

Amb amor el teu avi."

Després de llegir la carta, em vaig desmaiar perquè no em podia creure el que m'estava passant. A l'obrir els ulls, no hi havia ningú a l'autobús, ni el conductor. De sobte, em vaig trobar un paper on hi posava el número 1 i deia que el primer continent era Europa, en el que visc. Em vaig aixecar i vaig veure el Big-Ben. No em podia creure que estigués a Londres!

A continuació es van obrir les portes de l'autobús. Vaig girar el paper i posava que la pista dos estava en un lloc amb un rellotge. Així que vaig anar a dalt de la torre i en una de les campanes hi havia la pista 2 i de sobte, va aparèixer una altra vegada l'autobús i hi vaig entrar. Vaig aprofitar per llegir la pista. Hi posava que la pista 3 estava en un indret d'Àfrica on hi ha el desert més gran del món, amb la rosa del desert més bonica. Aleshores, es van obrir les portes de l'autobús i vaig veure que em trobava al desert del Sàhara. Vaig baixar i em vaig posar a buscar.

Vaig caminar durant hores i hores, se m'estaven secant els llavis i als ulls m'estava entrant sorra. Finalment, vaig mirar a terra i hi havia una cosa brillant: era la rosa del desert més bonica que havia vist mai, i a sota hi havia la pista 3. Un altre cop va aparèixer aquell autobús i mentre viatjava vaig llegir la pista 3 on deia que la pista 4 estava a Oceania, en un lloc on hi havien molts cangurs Ualabis i que la pista feia de cria de cangur.

En aquell moment vaig comprendre que la pista estava a Nova Guinea, dins del marsupi d'un cangur. A continuació, vaig fer una petita becaïna; després em vaig aixecar i al meu seient hi havia un bitllet d'avió de Sidney fins a Nova Guinea. Es van obrir les portes de l'autobús, i em vaig trobar a Sidney, així que vaig anar a un aeroport i vaig agafar un avió que anava de Sidney a Nova Guinea.

Només arribar vaig trobar la pista dins del marsupi del primer cangur Ualabi que vaig veure i, de sobte, com sempre, va aparèixer de nou l'autobús i dins hi vaig veure el meu avi. Vaig anar corrents a abraçar-lo i junts vam llegir la pista en què hi posava: "Ja no cal que vagis als continents que et queden perquè al veure com t'has esforçat per trobar el teu avi, hem pensat que una persona que s'esforça pel que s'estima, és una bellíssima persona. Que tingueu bon viatge de tornada!!!".

Amb tot el que havia viscut, vaig aprendre diverses lliçons en un dia i els meus pares van estar molt orgullosos de mi i molt contents de veure'ns, i els meus germans també!

Nom i cognoms: Anna González Maríñez

Escola: Institut la Mitjana

Curs: 1r d'ESO Categoria: Grup 3

